

Så här gör du för att skriva ut och sortera sidorna i sagan:

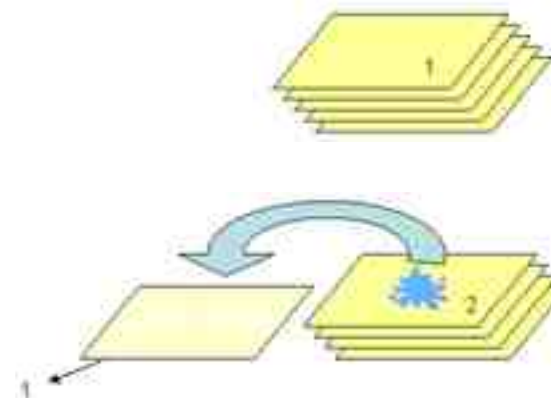
Steg 1. Skriv ut berättelsen på A4 ark.

Om du har en skrivare som skriver ut dubbelsidigt, tänk på att inte skriva ut den här sidan, dvs skriv ut sida 2 och framåt. Då kommer sidorna att hamna i rätt ordning och du behöver endast häfta ihop sidorna.

Om du inte har en skrivare som skriver ut dubbelsidigt, skriv ut alla sidor och lägg högen med papper med sidan 1 uppåt.

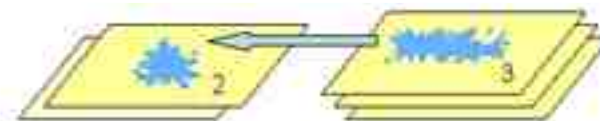
Steg 2. Vänd upp sida 1, precis som du skulle öppna en bok.

Nu har du två högar, baksidan på sida 1 till vänster och framsidan på sidan 2 till höger.

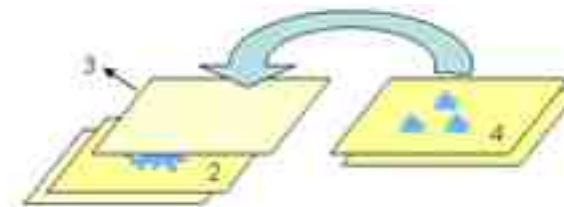
Steg 3. flytta över sida 2 till vänster utan att vända den.

Nu har du framsidan på sida 2 till vänster och framsidan på sida 3 till höger.

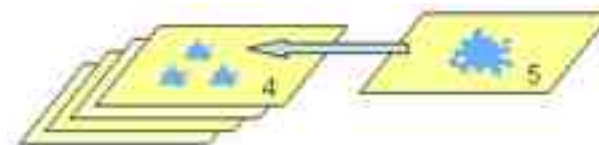
Steg 4. Vänd upp sida 3 och lägg den på sida 2, precis som när du öppnar en bok.

Nu har du baksidan på sida 3 till vänster och framsidan på sida 4 till höger

Steg 5. flytta över sida 4 till vänster utan att vända på den.

Nu har du framsidan på sida 4 till vänster och framsidan på sida 5 till höger. Fortsätt och upprepa steg 4 och 5 tills alla sidorna är sorterade. Häfta ihop alla sidorna.

Nu är boken klar att läsa.

Elvira
- Flykten -

Tycker du om den här berättelsen?

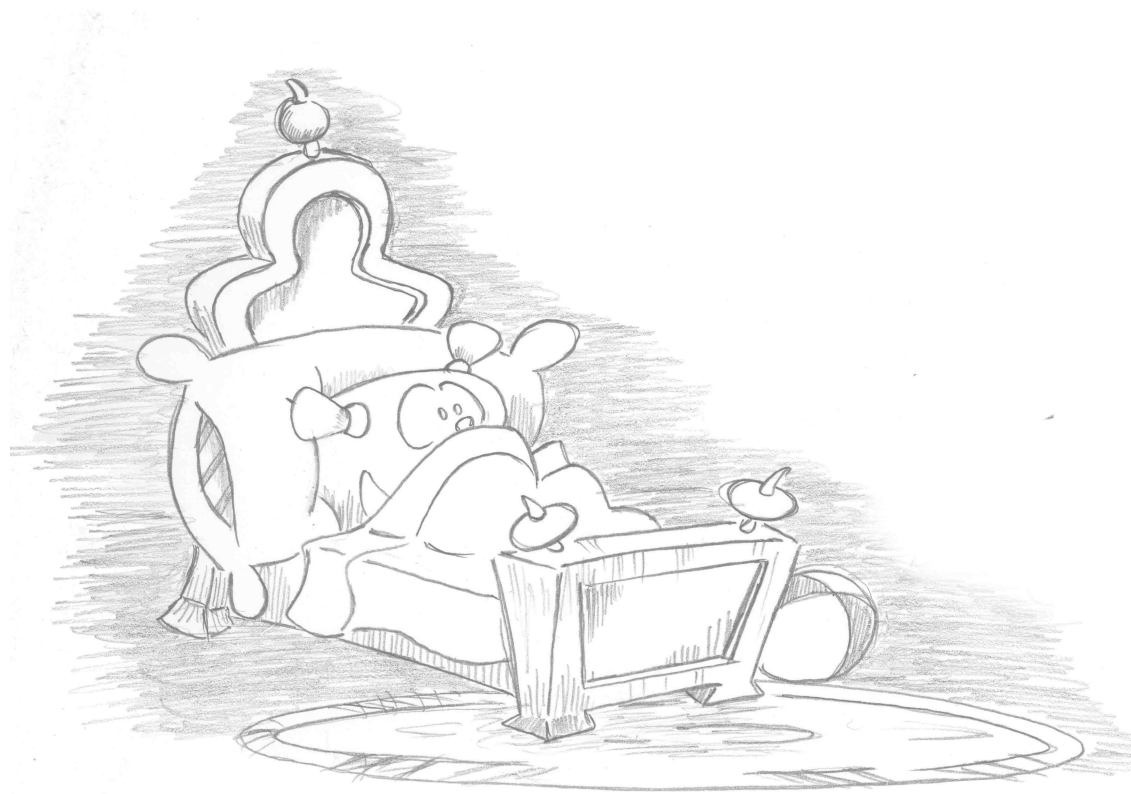
Surfa in på www.wirework.se/smasagor

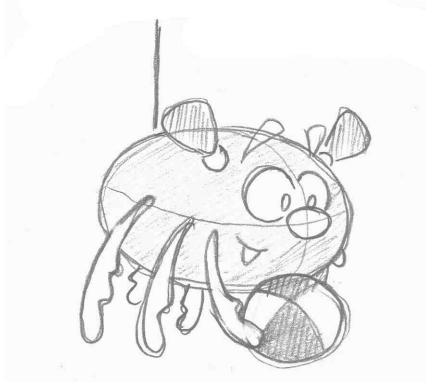
Där kan du hitta fler berättelser
Har du funderingar, kommentarer eller frågor skicka ett epost
till

jonny_carlsson@passagen.se

Copyright 2009 Jonny Carlsson

Rev: 3

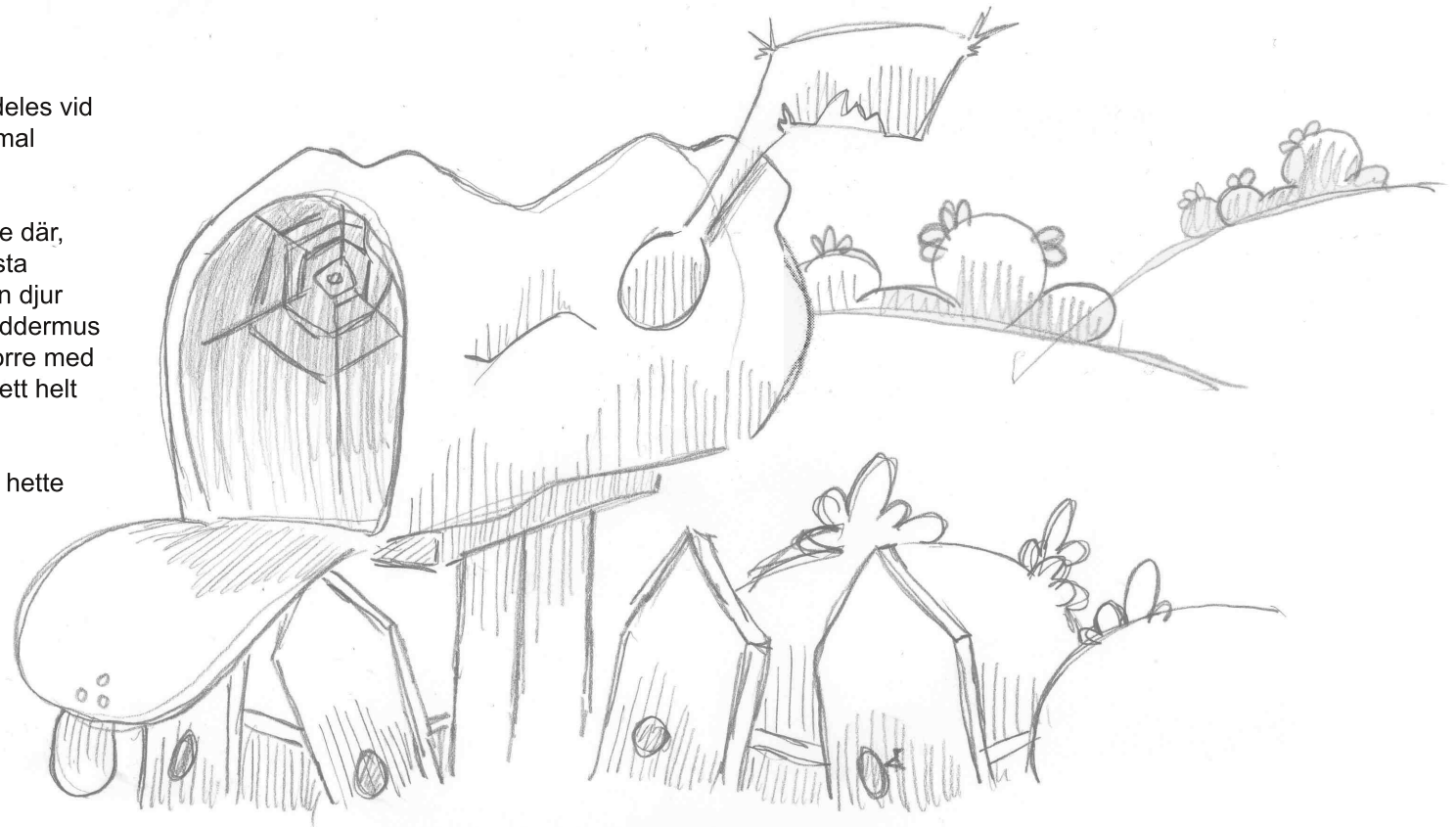

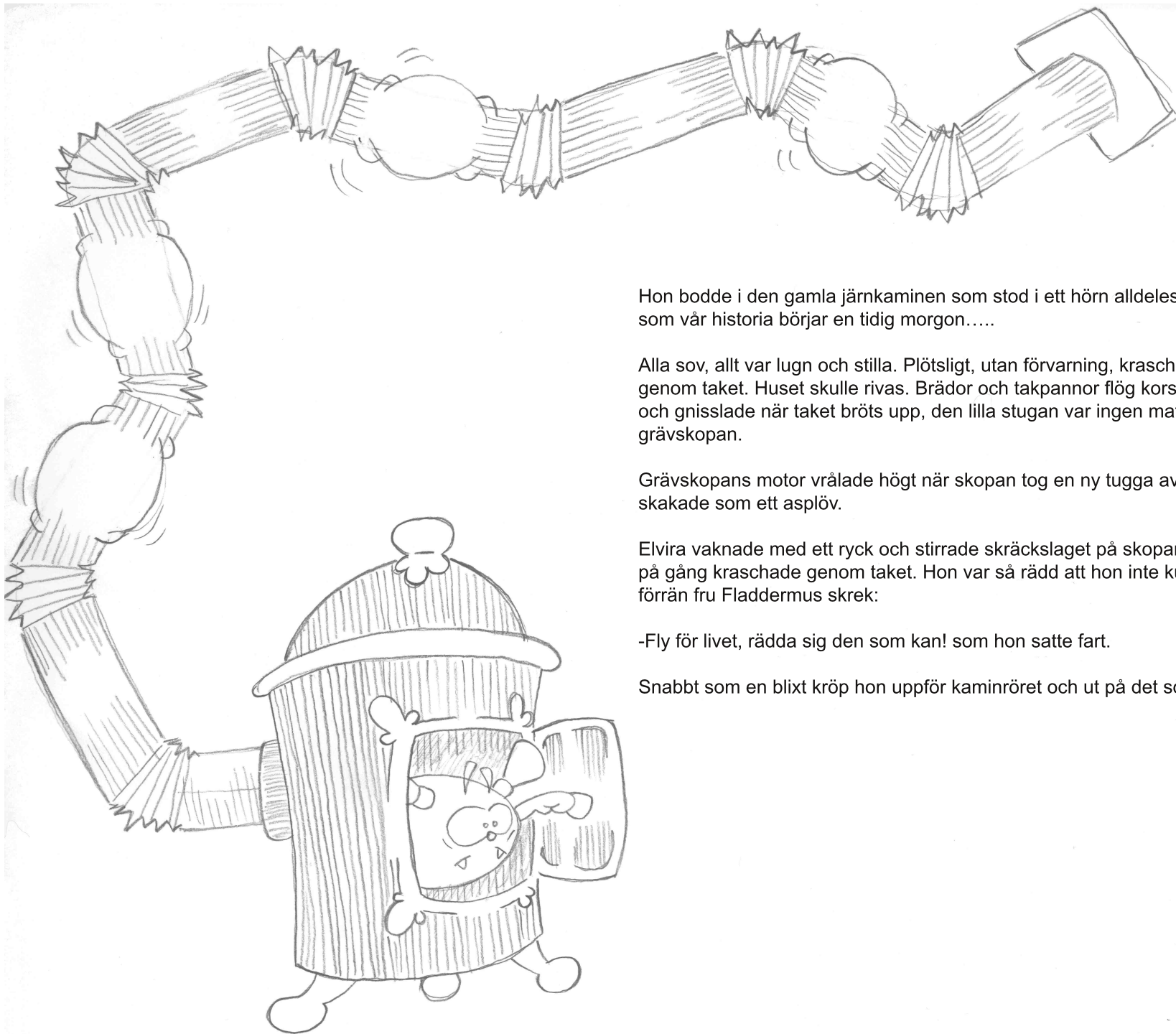
På andra sidan floden, bortom kullarna, alldeles vid skogsbrynet låg en gång en fallfärdigt gammal stuga.

Det var länge sedan någon människa bodde där, men huset var inte övergivet för det. När sista människan flyttat ut, hade många av skogen djur flyttat in. På vinden bodde hela familjen Fladdermus med deras tio fladdermusbarn, familjen Ekorre med deras två ekorrarn, gamle herr Ugglan och ett helt dussin småspöken.

Där bodde också en liten, liten spindel som hette Elvira.

Hon bodde i den gamla järnkaminen som stod i ett hörn alldeles under taket. Det är där som vår historia börjar en tidig morgon.....

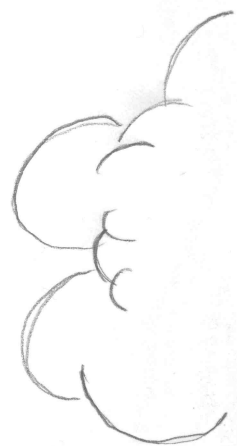
Alla sov, allt var lugn och stilla. Plötsligt, utan förvarning, kraschade en grävskopa rakt genom taket. Huset skulle rivas. Bräddor och takpannor flög kors och tvärs. Huset knakade och gnisslade när taket bröts upp, den lilla stugan var ingen match för det stora och tunga grävskopan.

Grävskopans motor vrålade högt när skopans tog en ny tugga av taket. Hela huset skakade som ett asplöv.

Elvira vaknade med ett ryck och stirrade skräckslaget på skopans vassa tänder som gång på gång kraschade genom taket. Hon var så rädd att hon inte kunde röra sig. Det var inte förrän fru Fladdermus skrek:

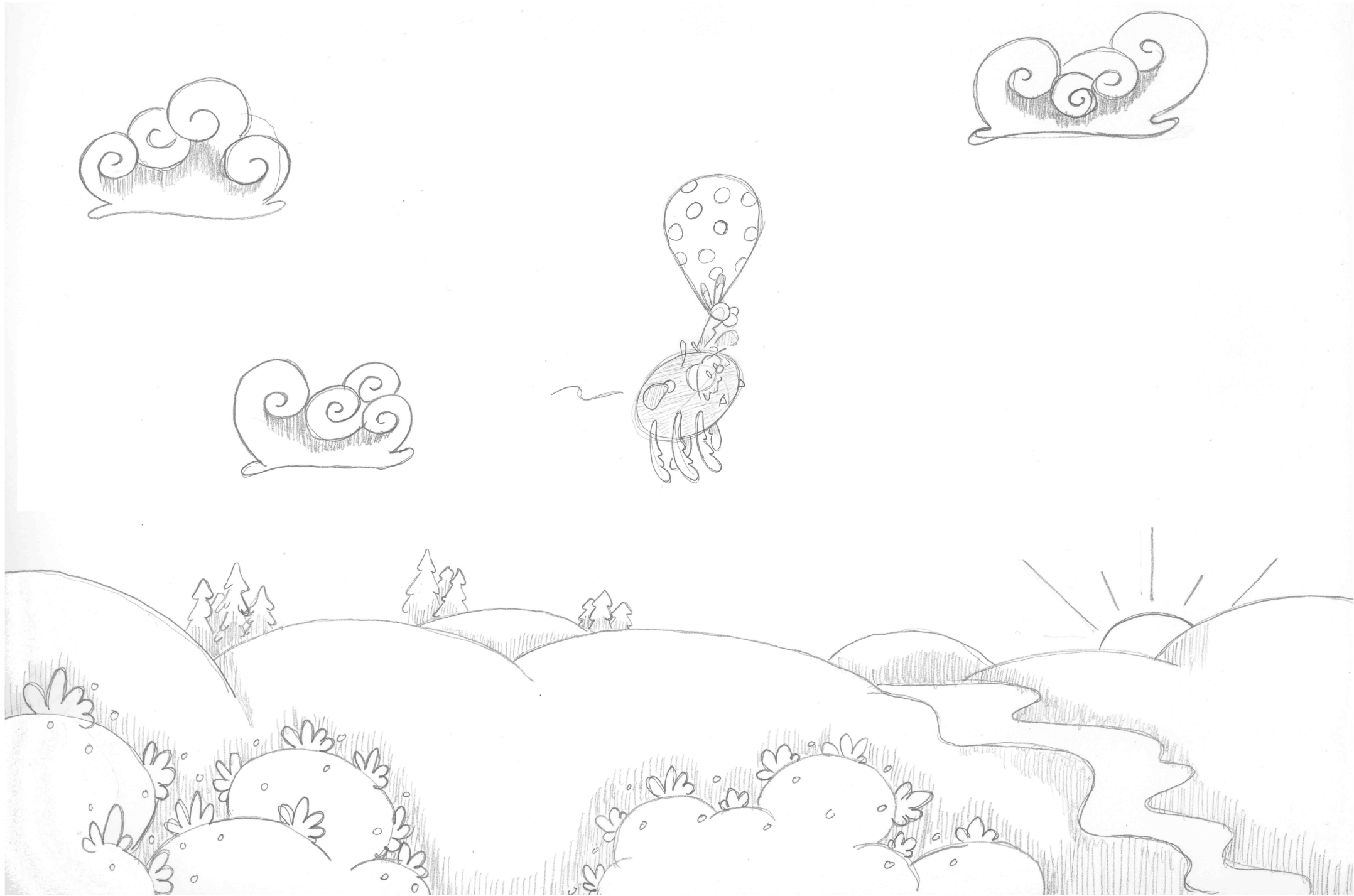
-Fly för livet, rädda sig den som kan! som hon satte fart.

Snabbt som en blixtpåskrop kröp hon uppför kaminröret och ut på det som var kvar av taket.

Sekunderna innan grävskopan nådde fram till skorstenen tog vinden tag i Elviras näsduk och drog iväg henne upp i luften. Sakta seglade hon iväg, kraschandet från grävskopan hördes allt svagare. Hon var räddad, men hennes hem var borta, hon hade inga saker med sig och vart skulle hon ta vägen? Allt hade gått så fort, på bara några sekunder fanns inget kvar, vad skulle hon ta sig till?

Vinden förde henne mot floden och hon kunde se herr Grodas hus, där kanske hon kunde få hjälp.

2008

- Lilla vän, vad har hänt? frågade Herr Groda när Elvira landade utanför Elvetira berättade snyftande om hur hon vaknat av grävskopans kraschande och hur hon lyckats fly. Hon hoppade förskräckt till och började gråta ännu mer när grävskopans hördes i fjärran.

- Här kan du inte stanna, fortsatte Herr Groda. Jag ska hjälpa dig till andra sidan floden, där är du i säkerhet. Elvira tyckte att det lät som en bra ide, men för att ta sig dit var hon tvungen att åka båt. Hon hade aldrig tidigare varit på sjön, men Herr Groda hjälpte henne ombord och snart befann de sig mitt på floden. Det var både läskigt och spännande på samma gång.

När de närmade sig den andra strandkanten viskade Herr Groda:

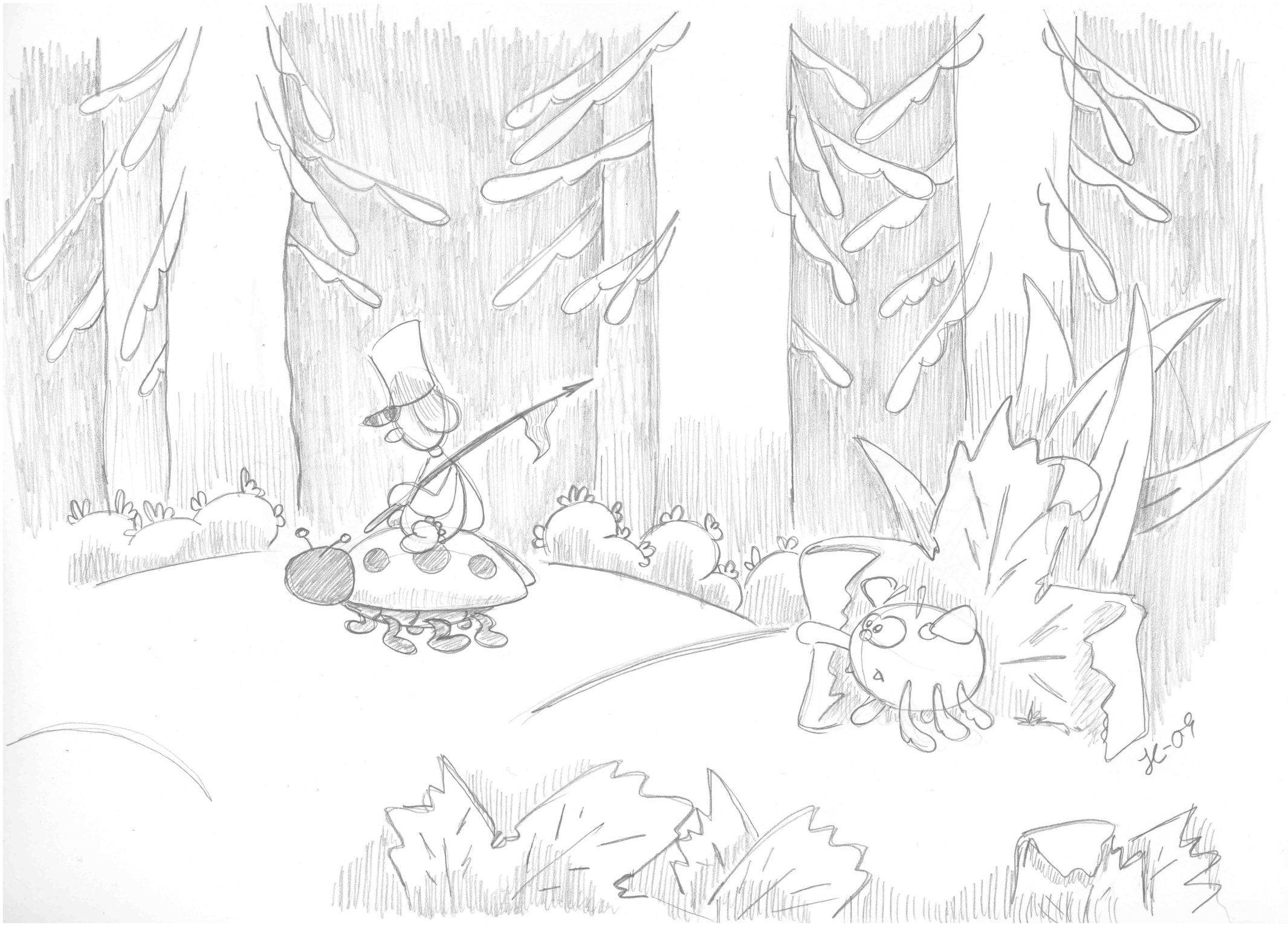
-Nu måste du smyga så tyst du någonsin kan. Det finns soldater här som vaktar strandkanten och de släpper inte iland några främlingar, speciellt inte om de kommer från vår sida floden.

Innan Elvira hunnit säga något hade Herr Groda lyft iland henne och försvunnit ut på den mörka floden igen.

Elvira kände sig vilsen och rädd där hon stod på strandkanten.

-Bäst att ta det försiktigt, funderade hon medan hon smög mot skogen. Spindlar är fenomenalt duktiga på att smyga och gömma sig, så hon hade inga problem med att ta sig förbi de soldater hon stötte på, men hjärtat dunkade hårt varje gång en ny soldat dök upp.

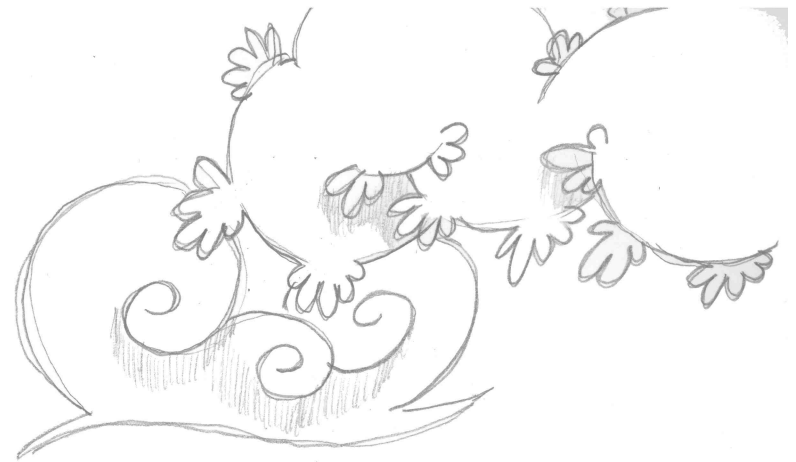
- Jag måste hitta tak över huvudet, funderade Elvira just som hon hörde ett högt brummande. Det kom från en bikupa där bin surrade fram och tillbaka på jakt efter nektar. Allt övervakades noggrant av bidrottningen som argt bannade alla bin som inte arbetade fort nog.

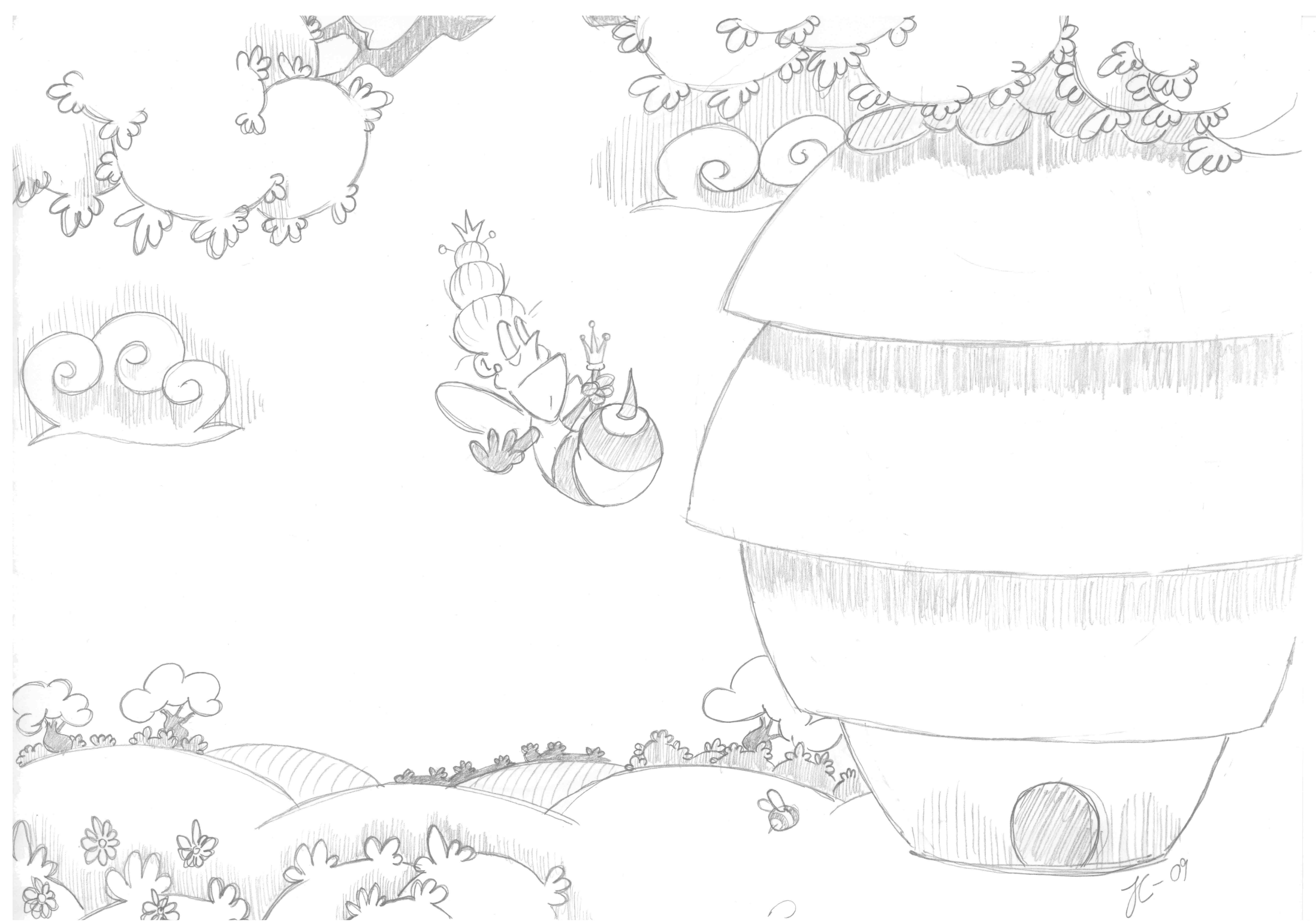
- Ursäkta mig, stammade Elvira, jag kommer från andra sidan floden, en grävskopa har förstört mitt hem och jag har ingenstans att ta vägen. Jag arbetar hårt och jag kan kanske hjälpa er att samla nektar i utbyte mot mat och husrum? Bidrottningen fnös föraktfullt.

- Arbeta hårt? Jag vet nog hur sådan som ni, från andra sidan floden är. Latmaskar hela bunten. Komma här och ta allt som vi arbetat för ... ni borde aldrig fått komma hit...

- Men....., ni vet ju inte vem jag är, försökte Elvira avbryta den gamla bidrottningens pladder, men hon fortsatte bara att klaga och gnälla utan slut. Drottningen märkte inte ens att Elvira gick.

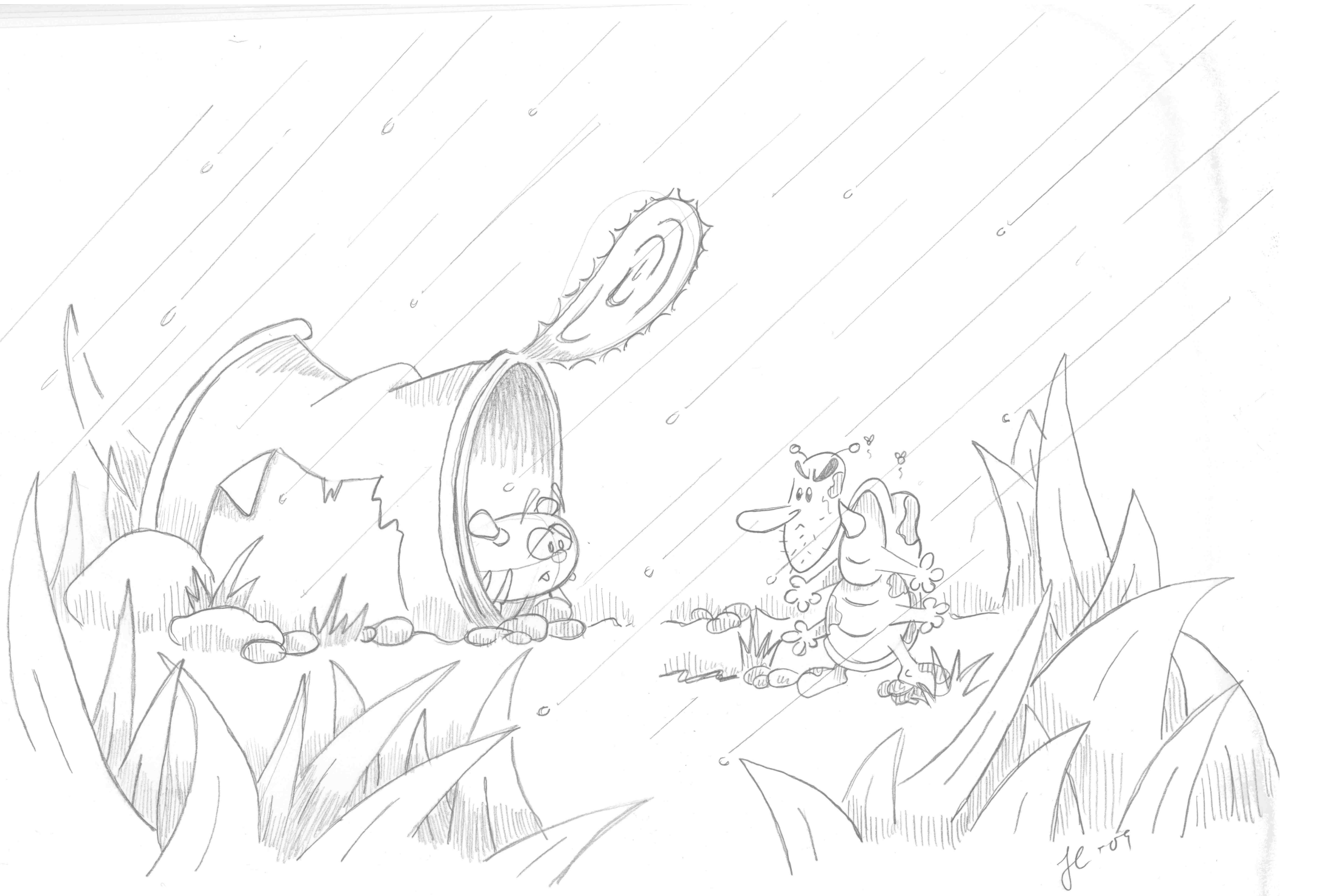
- Vilken elak gammal häxa, tänkte Elvira för sig själv, jag är inte lat och jag vet nog hur man gör rätt för sig. Hon var riktigt arg där hon traskade genom skogen.

JC-09

je 109

Det började plötsligt regna, men hon blev inte blöt. För precis när de första dropparna föll så hittade hon en rostig burk att krypa in i.

- Här kan man ju göra det riktigt hemtrevligt, funderade hon medan regnet smattrade på taket. För första gången på hela dagen kände hon sig trygg och varm, innan hon visste ordet av somnade hon.

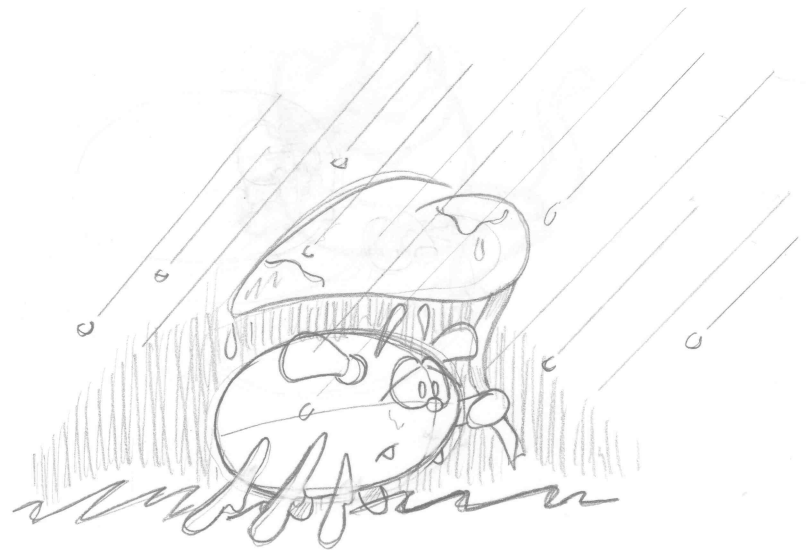
Plössligen vaknade hon av att någon skrek och skakade burken argt.

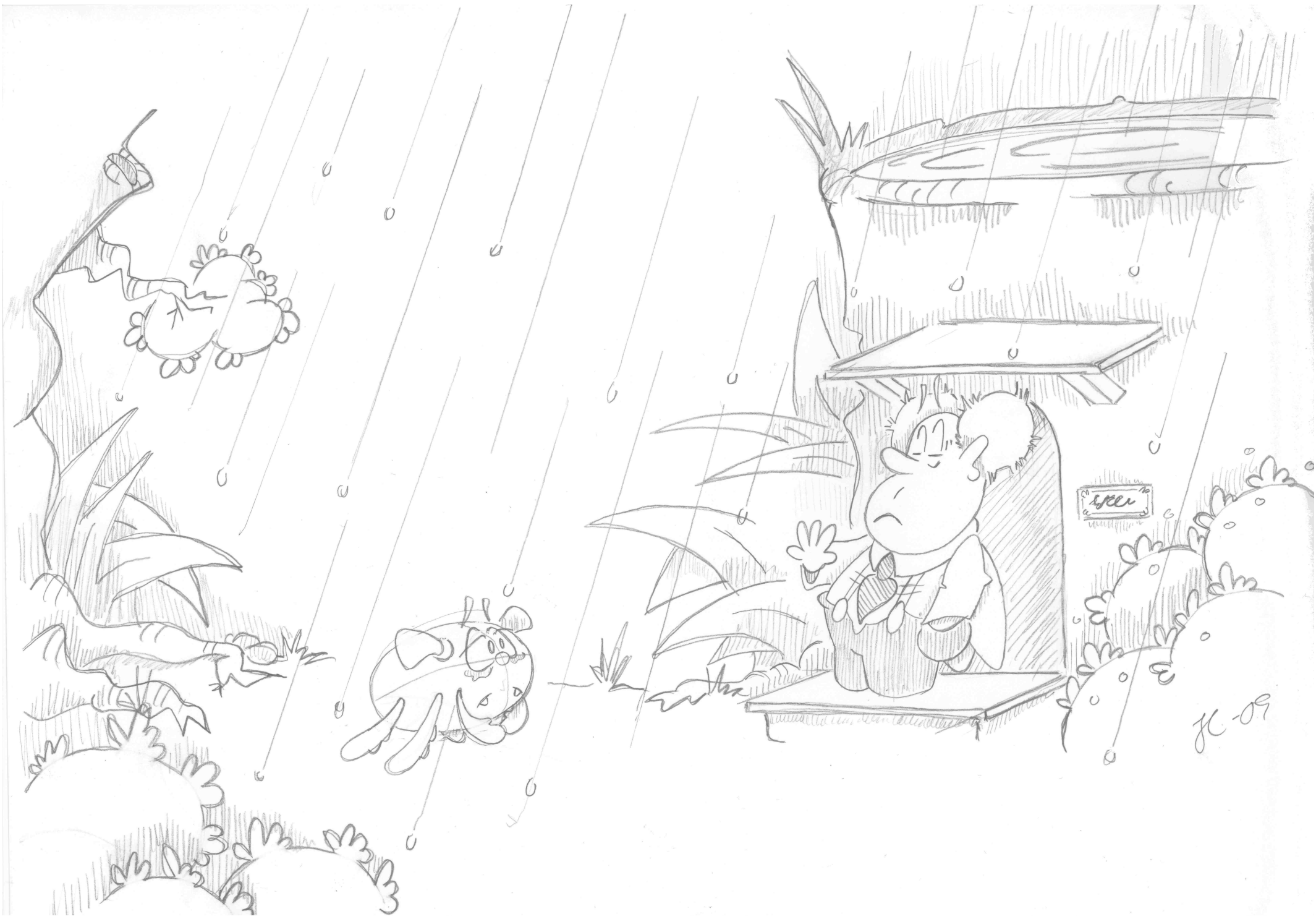
- Vad gör du? Här bor jag, ge dig iväg. Det är mitt hem, försvinn! Det var en dyngbagge som skrek. Det var tydligen hans burk och han var arg som ett bi.

- Åh förlåt, det var inte meningen, jag kommer från andra sidan floden, mitt hem är förstört och jag sökte skydd här mot regnet, stammade Elvira, Kan jag inte få stanna tills det slutat regna. Jag tar inte så stor plats.....

- NEJ, försvinn, jag vill inte ha någon utböling i mitt hus, skrek dyngbaggen, nu ännu argare.

Han jagade ut Elvira i regent, gråtande sprang hon djupare in i skogen.

tree

JL-09

Regnet öste ner och Elvira blev genomvåt, hon hade svårt att se för allt regn som rann ner i ögonen. Bakom en gran kunde hon skimra ljuset från ett fönster, det var ett varmt, välkomnande sken. Till fönstret hörde en dörr och på dörren stod det "Direktör Snyltbagge" med snirkliga guldbokstäver. Elvira knackade på och om en stund öppnades den av direktören själv.

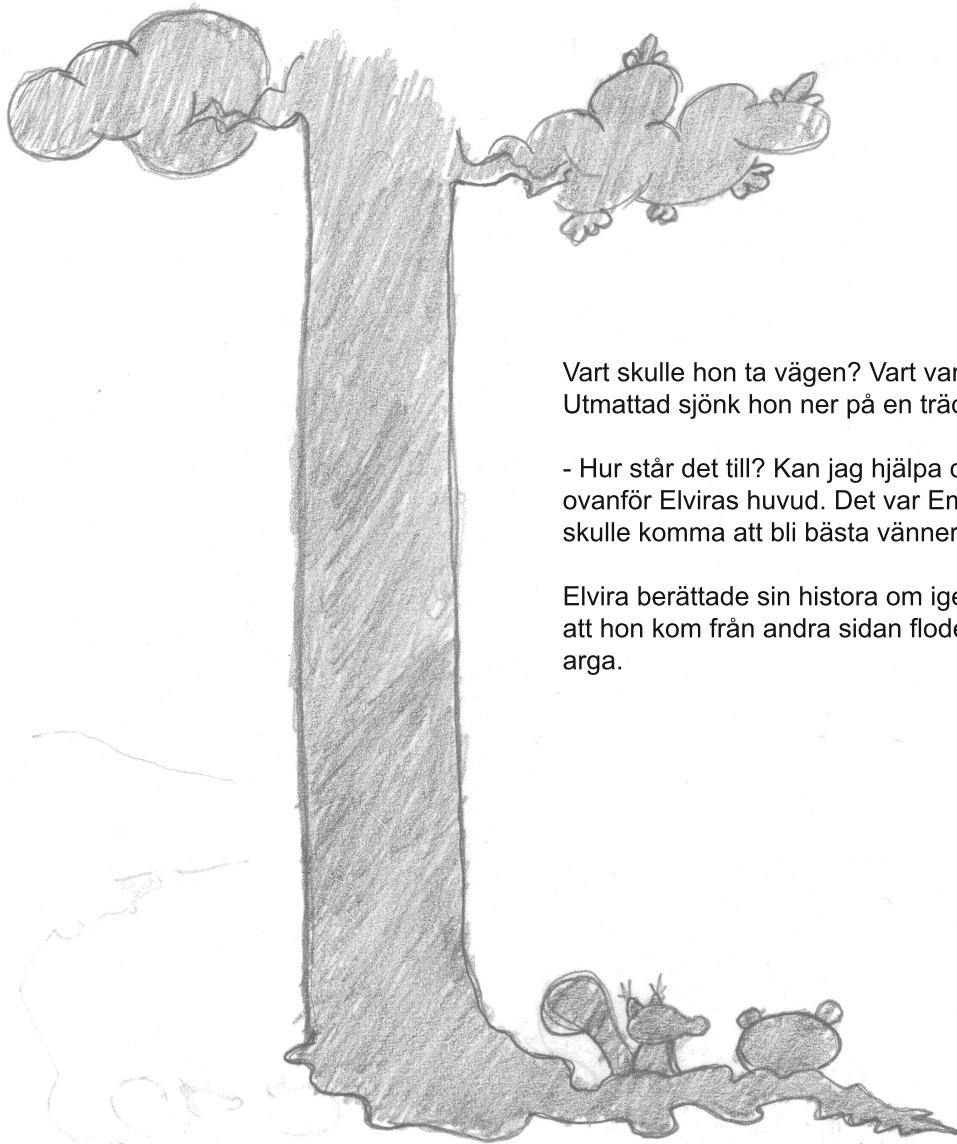
- Ursäkta att jag stör, men jag söker skydd för regnet. Jag är hemlös efter att en grävsropa jämnat mitt hus med marken och jag behöver någonstans att sova inatt, stammade Elvira. Hon var blöt och hon frös så att tänderna skallrade.

- Huhm, hemlös sa du? Frågade direktören med högdragen min. Inga hemlösa kommer innanför min dörr, hur skulle det se ut? Vad skulle grannarna tro? Du kommer säkert från andra sidan floden också, det gör alla hemlösa, om du frågar mig. Försvinn från min gård innan jag kallar på polisen, snäste han.

- Men, men....., försökte Elvira men direktören smällde igen dörren mitt i ansiktet på henne. Elvira var både arg och ledsen. Hon vill ju bara söka skydd för regnet någonstans, sedan skulle hon själv leta reda på ett ställe att bo på, men ingen gav ju henne en chans att förklara sig.

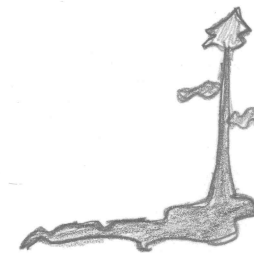

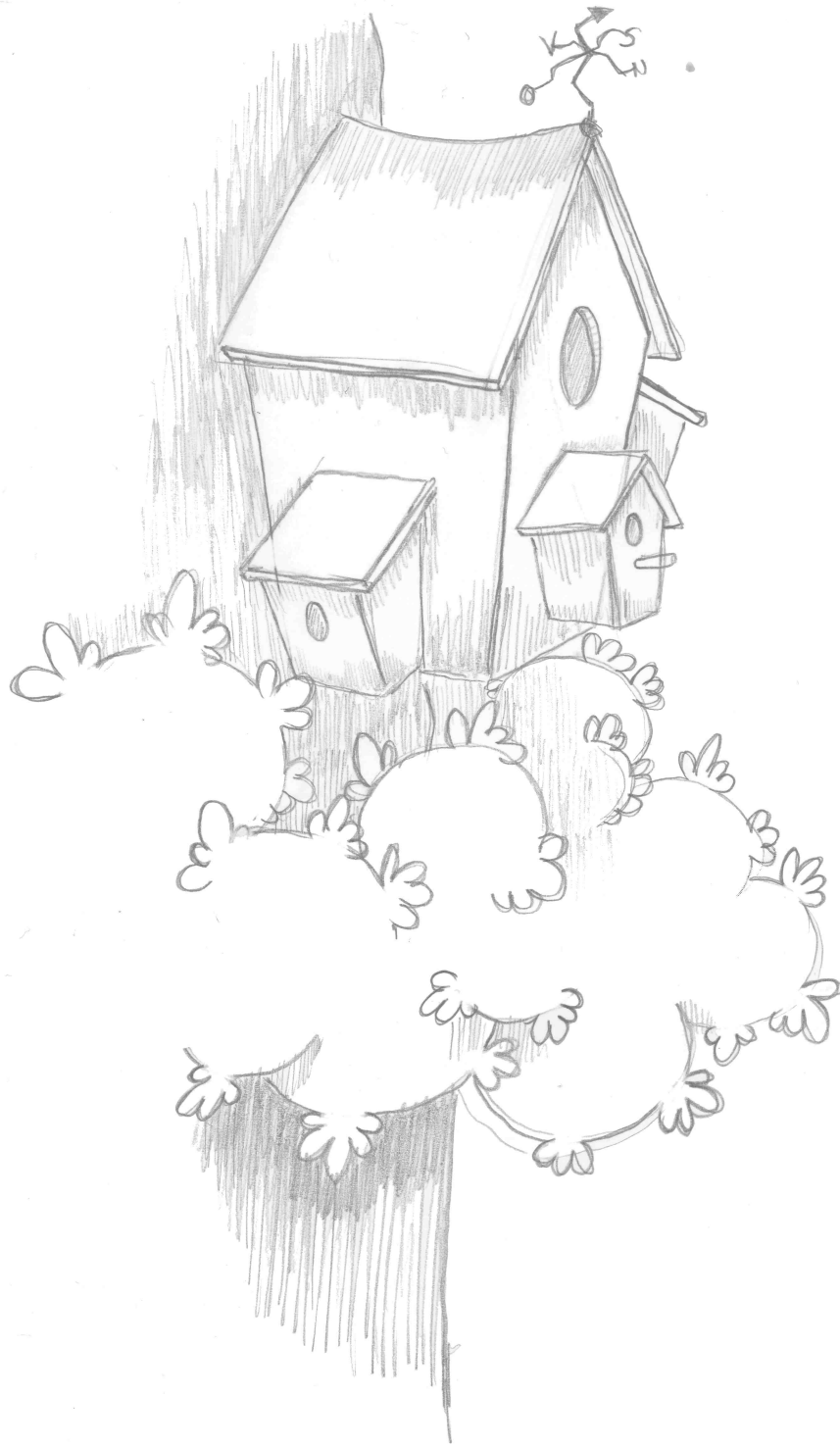

Vart skulle hon ta vägen? Vart var alla snälla människor som grodan pratat om? Utmattad sjönk hon ner på en trädrot och grät tyst för sig själv.

- Hur står det till? Kan jag hjälpa dig med något? Frågade plötsligt en vänlig röst ovanför Elvira's huvud. Det var Emma Ekorre, det visste ju inte Elvira då, men de skulle komma att bli bästa vänner.

Elvira berättade sin historia om igen, men den här gången vågade hon inte säga att hon kom från andra sidan floden. Det var ju det som hade gjort de andra så arga.

- Stackar dig, suckade Emma när Elvira berättat klart. Alla är inte alltid så snälla här och många glömmer bort att tänka på andra än sig själva, fortsatte hon. Nu ska du inte oroa dig mer, du får bo hos oss så länge du vill.

- Tack så mycket, stammade Elvira.

- Inget att tacka för, vi bor ganska många där upp så vi får nog trängas lite, sa Emma och pekade upp i närmsta gran. Du får dela rum med Fru Syrsa, Herr Bagge och deras småkryp. De kommer från andra sidan floden och är väldigt vänliga.

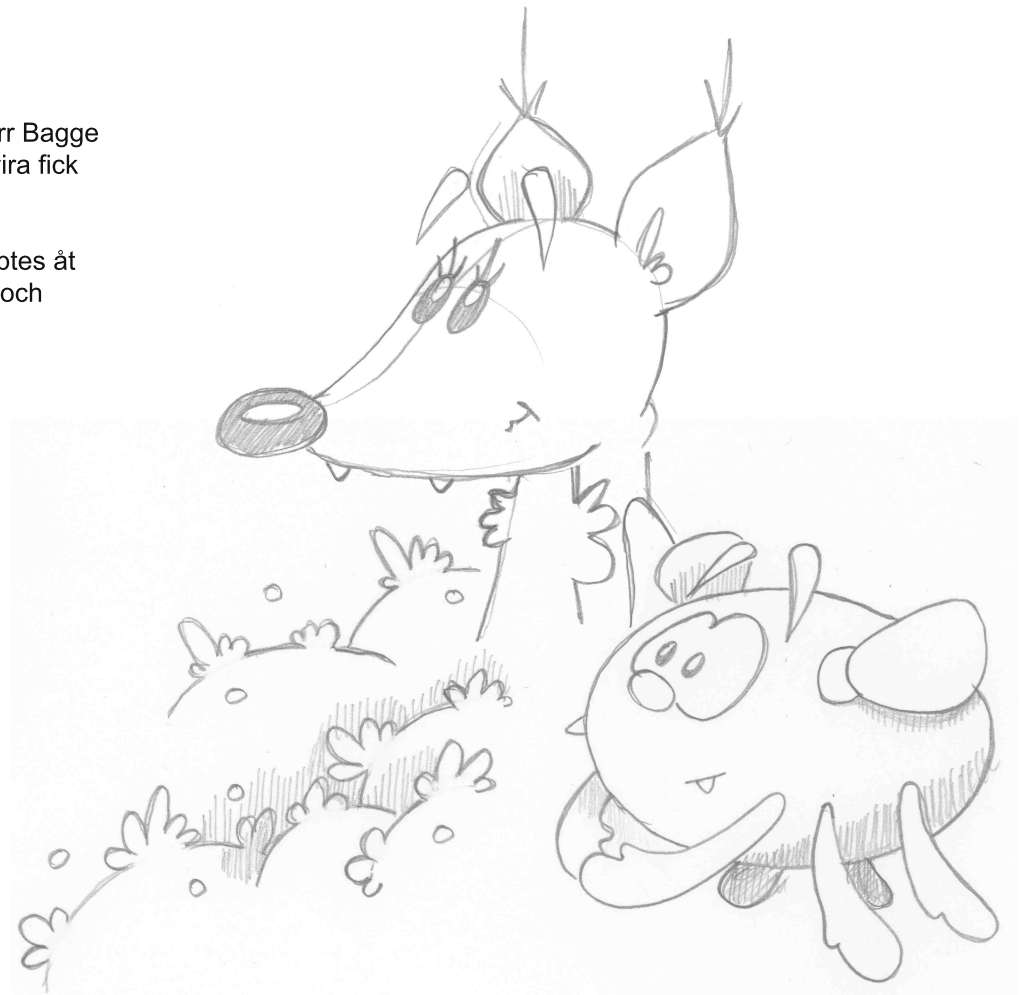
- Andra sidan floden? Frågade Elvira, jag kommer också därifrån.

- Varför sa du inte det på en gång? Så roligt, du måste berätta allt, jag har tänkt resa dit någon gång med det har aldrig blivit av. Elvira berättade hur elakt de andra krypen betett sig när hon förklarar varifrån hon kom och Emma blev riktigt arg.

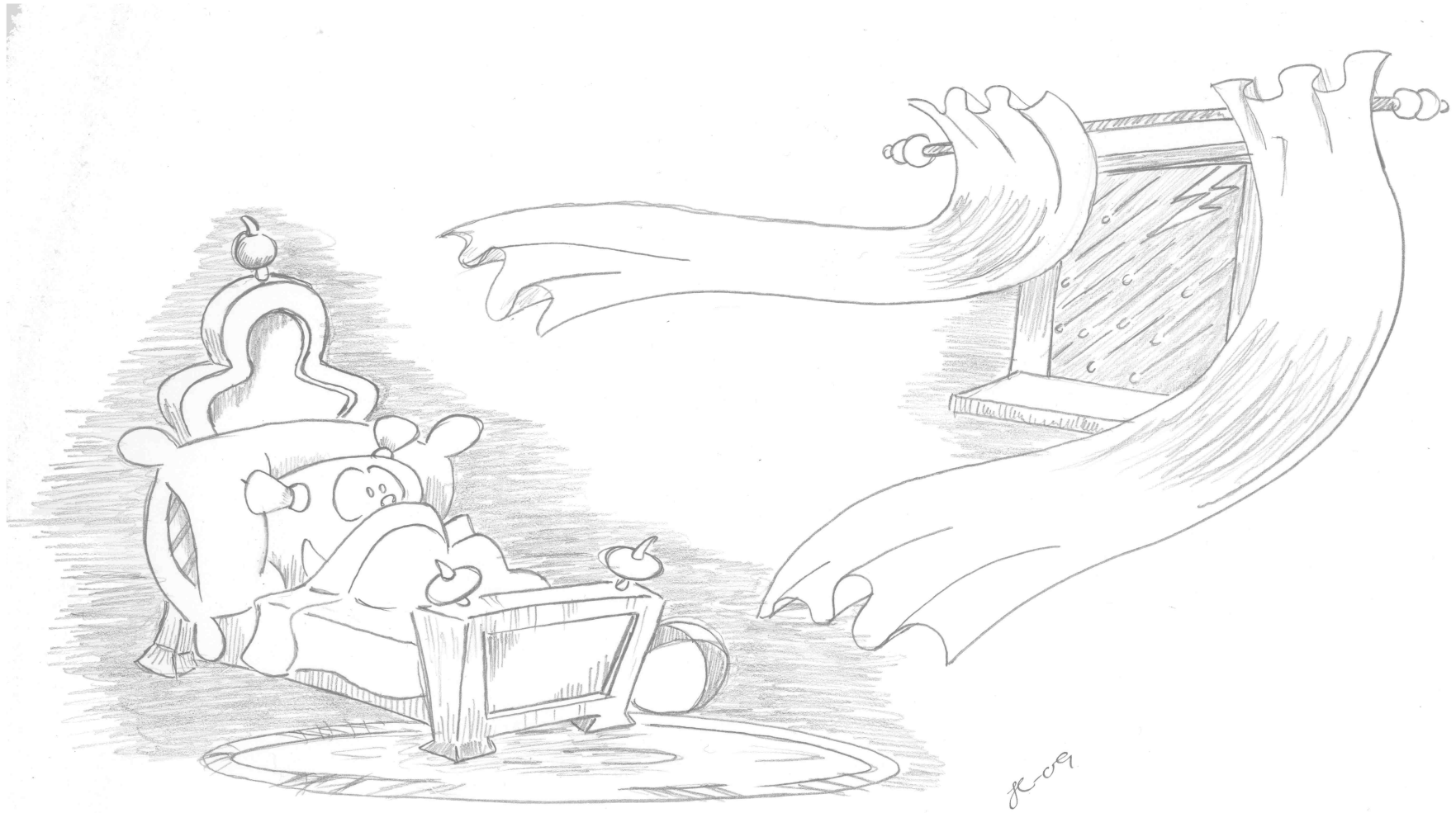
- Du måste vara stolt över vem du är och var du kommer ifrån, glöm aldrig det, sa Emma medan hon klättrade upp för granen. Att andra är elaka och rädda för människor de inte känner, är inte ditt fel.

Elvira fann sig snabbt tillrätta hos Emma. Fru Syrsa, Herr Bagge och småkrypen var mycket riktigt väldigt vänliga och Elvira fick en egen säng och rena lakan att sova i.

Det bodde väldigt många kryp hos Emma, men alla hjälptes åt och gjorde det som de var bäst på. Elvira spann, vävde och sydde kläder till alla kryp och kände sig väldigt lycklig.

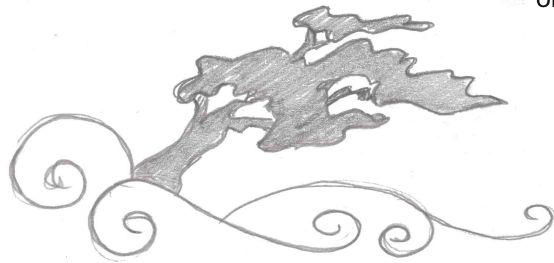

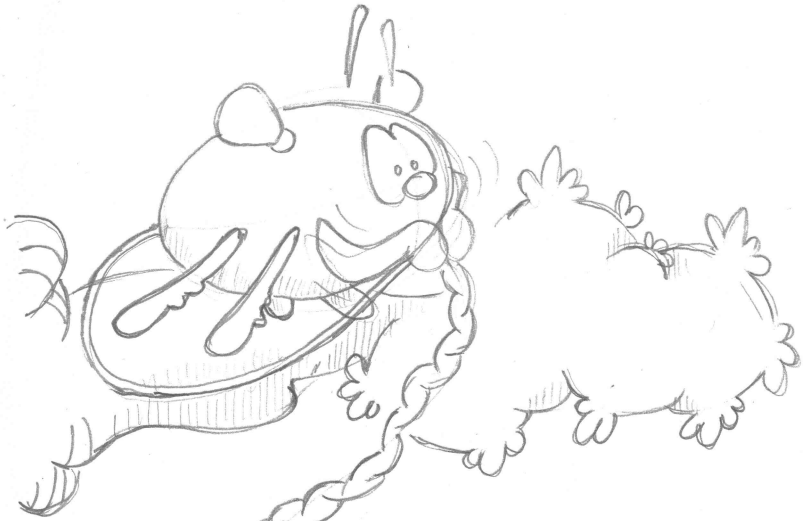

Den här historien kunde slutat här om det inte hade varit för en stormig natt. Regnet öste ner, blixtar och åska mullrade bland träden. Granen där Elvira och alla de andra bodde skakade i blåsten och Elvira vaknade med ett ryck när åska mullrade. Hon trodde att det var grävskopan som kommit tillbaka, men hon lugnade sig snabbt när hon förstod att det bara var åskan.

Det var tur att hon vaknade, för precis när hon skulle somna om hörde hon förtvivlade rop på hjälp.

Det hade regnat så mycket att det blivit översvämning i skogen. Vattnet forsade fram och svepte med sig allt som kom i dess väg. Mitt i det forsande vattnet simmade bidrottningen, dyngbaggen och direktör snyltbagge för sina liv. Vattnet hade dränkt deras hus och spolat bort dem. Elvira försod att något måste göras snabbt annars skulle de drunkna i det forsande vattnet.

Fort, fort spann hon ett starkt rep som hon svingade över huvudet och kastade ut till de nödställda. Som tur var hörde Emma Ekorre och de andra krypen ropen på hjälp och skyndade sig att hjälpa Elvira att dra in bidrottningen, dyngbaggen och direktör Snyltbagge.

Blöta och snörvliga satt de sedan och jämrade sig på grenen:

- Var ska vi ta vägen, allt är borta, snyftade Direktör Snyltbagge.

Elvira funderade på att säga till dem att ge sig av så fort vattnet sjunkit undan, men hon visste hur det kändes, så hon sa:

- Ni får gärna stanna här och bo med oss, vi bor ganska många här uppe men vi ska nog kunna tränga ihop oss lite. Om vi inte kan hjälpas åt hur skulle världen då se ut?

